

РЕШЕНИЕ

№ 7464

гр. София, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 24.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **5397** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от И. П. М. ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес- [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв. А. Т. със съдебен адрес –гр.С., [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0315-000031/28.02.2022г., издадена от ВПД Началник на РУ Пещера към ОДМВР П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния и процесуалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – ВПД Началник на РУ Пещера към ОДМВР П. – в съдебно заседание не се представлява.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка на 26.02.2022 г. е установено, че около 15.00 часа, на път без номер в к.к Язовир Б., местност Ц. 0.700 метра от кръстовище с път

III-376, км. 4+500 в посока от Контра стена за кръстовище с път III-376, е настъпил удар на движещ се лек автомобил „М. Е 200“ с рег. [рег.номер на МПС] в крайпътно дърво, управляван от И. П. М., собственост на П. П. М.. При извършената на място проверка от полицейските служители от РУ-Пещера към ОД на МВР –П. - млинсп.Ю. П. и млинсп.И. Х., същите констатирани, че жалбоподателят М. бил във видимо нетрезво състояние, заваля при говор и залита. След извършена проба с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510 А. 0083“ в 16.15 часа е отчетена концентрация на алкохол издишания от И. М. въздух 2.43 промила. Пробата е показана на водача и е издаден талон за изследване № 125610 и 8 бр. стикери за поверителност с номера А 045600, които водачът отказал да получи.

Издаден е талон за медицинско изследване № 125610, който И. М. отказал да получи, видно от саморъчно направеното отбелязване от лицето. М. е отведен лично във ФСМП Б., където отказал да даде кръвна проба за изследване. Отказът е удостоверен с присъствието и подпис на свидетел.

Издаден е АУАН серия ГА № 562527/26.02.2022 г., в който е посочено, че И. М. виновно е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, като е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 промила, установено по надлежния ред от ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0315-000031/28.02.2022г. от ВПД Началник на РУ Пещера към ОДМВР П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

По случая е образувано досъдебно производство № ЗМ 39/2022 г. по описа на РУ Пещера, преписка с вх. № 1134/2022 г. на РП-П. за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК. Материалите по същото са приети като доказателства в настоящото производство. Приложено е Постановление за прекратяване на наказателното производство от 20.07.2022 г., издадено от прокурор при РП –П., ТО –Пещера. Постановлението не е обжалвано и по отношение на същото не е извършвано служебна проверка.

По делото са представени като доказателства: АУАН серия ГА № 562527/26.02.2022 г., талон за изследване № 125610, Заповед № 312з-1602/10.06.2021 г. на директора на ОДМВР-П., материалите по д.п. № ЗМ 39/2022 г. по описа на РУ Пещера, прокурорска преписка № 1134/2022 г. на РП-П.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени

фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на принудителна административна мярка следва да е обоснована от административнонаказващия орган съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 312з-1602/10.06.2021 г. директора на ОДМВР-П., е упълномощил да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5 б. „а“, т. 6 и т. 7 началниците на районните управления при ОДМВР-П..

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че оспорената заповед е немотивирана. В акта се съдържат, фактически и правни основания, като е посочен и номерът на издадения АУАН, в който подробно е изложена фактическата обстановка във връзка с установеното административно нарушение. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт / какъвто е и конкретния случай/ или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително чия собственост е лекия автомобил.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати процесуални нарушения.

Съгласно чл.171, ал. 1, т. 1, б. “б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно

изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Съдът намира, че твърденията на жалбоподателя, че не е управлявал автомобила при настъпване на пътно-транспортното произшествие се опровергават от събраните по делото доказателства. От съдържащите се в досъдебното производство докладни записки, изготвени и подписани от полицейски органи на РУ –Пещера, непосредствено след извършената полицейска проверка безспорно се установява, че именно М. е управлявал процесния автомобил. Съдът кредитира и собственооръчно дадените писмени обяснения от свидетелите – очевидци В. Н. Р., Г. В. Г., С. В. М., както и собственооръчно изготвените писмени обяснения от самия жалбоподател И. П. М.. В цитираните писмени обяснения, всички дадени в деня на настъпилото пътно-транспортно произшествие, непротиворечиво и категорично, свидетелите са посочили, че именно И. М. след като е употребил спиртни напитки е взел ключовете на автомобил „М.“, посочват и номера на автомобила, качил се е в същия и е потеглил. След кратък период от време намерили автомобила ударен в дърво. Съдът изцяло кредитира посочените писмени обяснения, в които не се съдържат никакви противоречия, същите са еднопосочни и са изготвени в деня на настъпилия инцидент. Предвид това съдът намира, че същите са достоверни, както относно настъпилото пътно –транспортно произшествие, така и относно обстоятелството, кой е управлявал автомобила и настъпилите последици, изразяващи се в материални щети, нанесени на лекия автомобил.

Въпреки, че наказателното производство е прекратено с Постановление на прокурор от РП –П., същото няма обвързваща за съда сила и съдът не е задължен да се съобрази с правните изводи, възприети от прокурора. Настоящото съдебно производство, проведено по реда на АПК е независимо и самостоятелно от наказателното производство.

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбите на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 26.02.2022 г. жалбоподателят И. М. е управлявал моторно превозно средство, собственост на П. П. М.. Жалбоподателят е тестван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ ARBA0083, като е отчетено концентрация на алкохол в издишания от него въздух 2,43 промила.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. В хода на съдебното производство не се събраха доказателства, които по безспорен начин да опровергават констатациите в издадения акт за установяване на административно нарушение.

Във връзка с направеното възражение от процесуалния представител на

жалбоподателя в съдебно заседание на 24.11.2022 г., че М. към датата и часа на издаването на АУАН не е управлявал МПС, което се установява от постановлението за прекратяване на наказателното производство, съдът намира за необходимо да посочи, че констатациите, направени в образуваното досъдебно производство от разследващите органи нямат обвързващ съда характер. Принудителната административна мярка е с превантивен характер и има за цел да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. Принудителната административна не е наказание. Оспорената заповед има самостоятелни правни последици, различни от съдебния или прокурорския акт, с който се установява престъплението и се налага наказание, респективно се отрича неговото извършване. Административният акт, с който се прилага превантивна принудителна административна мярка, предхожда налагането на наказание с правораздавателен акт от съда, респективно оправдаването на дееца или прекратяване на наказателното производство от прокурора. Всеки от тях обаче има различно предназначение и самостоятелни правни последици, Принудителните административни мерки са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда, докато наказателното преследване е израз на държавната наказателна репресия и се налагат по повод извършено престъпление. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност, а още по-малко за наказателна такава.

Жалбоподателят, не ангажира доказателства, въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е отказал да направи медицинско изследване.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171, т. 1, б. "б" от ЗДВП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача, приложена към материалите по досъдебното производство. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед изложеното, оспорената заповед е законосъобразна, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София –град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. П. М. с постоянен адрес- [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв. А. Т. със съдебен адрес –гр.С., [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0315-000031/28.02.2022г., издадена от ВПД Началник на РУ Пещера към ОДМВР П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДВП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДвП/ редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: